

[Krag.]

digheden af Gennemførelsen af denne eksorbitant høje indirekte Beskatning, ikke i mine Øjne er knyttet til Sandhed eller til nogen som helst Realitet. Thi naar man taler om — og det var jo det, som det ærede Medlem Hr. Valdemar Sørensen talte om for et Øjeblik siden —, at Europa er et Helvede, og at det er de finansielle Konsekvenser deraf, som vi maa tage her i Danmark nu ved denne Lejlighed, saa kan det være rigtigt, at saaledes er Tilstanden i Europa, men naar vi staar saaledes, som vi staar i det, saa er det de 10 Aars finansielle og økonomiske Misregimente, der er Aarsagen. Hvis de Herrer ikke gennem disse 10 Aar havde ført Budgetterne op fra 350 Millioner til seks Hundrede og nogle og tredive Millioner Kroner i det sidste Freds-aar 1938—39, havde Situationen været en anden. Og det er over for denne Udgiftsstigning gennem Aarene, en Udgiftsstigning, som andrager for de sidste 4 Aar over 200 Mill. Kr., at vi Gang paa Gang fra vor Side har gjort Indsigelse, men for døve Øren. Og vi . . . (*Gustav Pedersen: Kanslergade!*) Kanslergade, ja, hvis det Forlig ikke var blevet indgaaet, var store Dele af det danske Erhvervsliv, som dog indtil denne Dag er blevet holdt oppe, gaaet sin Undergang i Møde, og jeg har ogsaa Indtryk af, at det er anerkendt fra Socialdemokratiets Side, ligesom det ogsaa, sent ganske vist, er blevet anerkendt fra konservativ Side.

Men altsaa, det er alt det, som skulde have været Ressourcerne, vi kunde gribe til i en vanskelig Situation, som man har udtømt i disse Aar. Finanslovsforslaget regner, saa vidt jeg erindrer, med en Indtægt paa knap 540 Mill. Kr. Nu siger man, at der vil yderligere komme Udgifter til ca. 300 Mill. Kr. Det vil altsaa sige, at vi kommer op paa et Statsbudget i 1940—41 paa henimod 850 Mill. Kr. Den højtærede Finansminister har faaet direkte Skatter for dette Finansaar, 1940—41, paa 135 Mill. Kr. Han kræver nu indirekte Skatter, og de vil blive forlænget, naar de 7 Maaneder er gaaet, det ved vi alle sammen; den Midlertidighed bryder vi os ikke det fjerneste om at høre paa, for alt hvad der har været af midlertidig Beskatning gennem denne Regeringsperiode, er blevet permanent. Nu kræver Regeringen 150 Mill. Kr. i indirekte Skatter, det vil sige i alt 285 Mill. Kr., eller med andre Ord i alt væsentligt det Beløb, der skal dækkes ud over det, som er angivet i Finansloven.

Hvis vi nu gav Tilslutning dertil, hvad vilde det saa sige? Saa vilde det for det

første sige, at vi gav Regeringen Absolution for den Politik, der er ført gennem hele den Stauning'ske Regeringsperiode, og dernæst vilde det sige, at vi forsynede den høje Regering med Indtægter tilstrækkelige til at opretholde et Udgiftsbudget mellem 800 og 900 Mill. Kr. i den kommende Tid, et Budget, som den danske Befolkning selv ikke i normale Tider vilde være i Stand til at bære, og som absolut ikke vilde kunne bæres i Tider saa vanskelige som dem, vi nu gaar i Møde.

Derfor maa vi være af den Opfattelse, at det, som var Regeringens første Pligt, det var ikke at skaffe Indtægter til et Udgiftsbeløb paa mellem 600 og 700 Mill. Kr. ordinært og med det ekstraordinære op imod 850 Mill. Kr., det var ikke dette at skaffe Indtægter dertil, men det var at foretage en nøje Gennemprøvning af Finansloven, ogsaa med Hensyn til de Udgiftsposter i stort Tal, som deri er lovbestemt, at foretage en saadan nøjagtig Gennemgang med det Formaal at naa til en virkelig Reduktion af de Budgetter, som den har ført os op paa gennem disse 10—11 Aar. Men dertil har Regeringen hidtil ikke været villig.

Hvis der, naar man gennem en saadan nøje Prøvelse havde faaet rensset ud af Finansloven alle de Udgifter, som ikke kunde siges at være aldeles tvingende nødvendige, saa var en Manco, saa maatte vi tale om, hvorledes denne skulde dækkes. Men Regeringen kommer her og siger: Budgettet, det er de 538 Mill. Kr. paa Finansloven, og 300 Mill. Kr. mere skal vi have; det er 800 Mill. Kr. Skaf os de Penge, saa kører vi videre! Og Midlertidigheden, som sagt, lægger jeg ikke den allerfjerneste Vægt paa. Det vil vise sig, at dette bliver permanent. Regeringen skaffer sig det fornødne Grundlag for at opretholde et Udgiftsbudget her i Landet paa den Højde, her er Tale om.

Saa vil man sige: Ja, men det er Krigsudgifter. Nej, vi har jo set Gang paa Gang, at naar først Regeringen har Pengene, saa skal den saa sandelig nok finde de Udgifter, hvortil Pengene skal bruges. Det har vi ogsaa set nu under denne Periode gennem disse sidste Maaneder, hvor vi dog i Efteraaret gav Regeringen en ekstraordinær Indtægt paa nogle og firs Millioner Kroner og nu igen for det kommende Finansaar paa hundrede og nogle og tredive Millioner Kroner, hvad der for de direkte Skatters Vedkommende mere end dækker de Militærundergifter, som man nu maa afholde, i øvrigt til mere end det dobbelte af det, som